

dištěm jsou Král. Vinohrady a Váš otec se dne 10. ledna 1920 vůbec nedožil. Vzhledem k tomu nestal jste se čsl. státním občanem podle uvedeného předpisu a domovský list, vystavený Vám obcí Libercem, prohlašuje se za neplatný.»

Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů první instance.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Dlužno především přihlédnouti k tomu, že v důvodech rozhodnutí I. instance, kteréž žal. úřad plně převzal za své, cituje se jako rozhodná norma ustanovení § 1 č. 3 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., na druhé straně však se mluví o Hlučínsku, z čehož by se dalo souditi, že úřad používá ustanovení § 1 č. 2 cit. zák. Avšak nss přes tuto nejasnost neshledal nutnost nař. rozhodnutí zrušiti, jelikož z obsahu spisů jest zřejmo, že ani rodiče st-lovi ani st-l sám na Hlučínsku se nezdržoval, což stížnost také výslovně popírá, takže zmínka o Hlučínsku nemá významu a úřad chtěl posuzovati a posuzoval případ jedině s hlediska § 1 č. 3 cit. zák.

Pokud věci samé se týče, vyslovil nss již v nál. Boh. A 1915/23 a i v další judikatuře zastává právní náhled, že k nabytí státního občanství podle § 1 č. 3 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. jest třeba, aby rodiče osoby, o niž jde, měli — podle okolností — řádné bydliště nebo právo domovské na území republiky Čsl. v době, kdy tento zákon vešel v platnost.

Na náhledu tom trvá nss i v tomto případě a st-le na důvody tohoto nálezu odkazuje s tím, že vývody stížnosti, akcentující trvalý vztah st-le, jeho rodiny a jeho rodičů k území Čsl. republiky, nemohou vzhledem k důvodům v cit. nálezech uvedených nic na náhledu tom měniti. Vyrožil-li nss v nál. tom a odůvodnil-li obsírně a podrobně, že rozhodné jest bydliště nebo právo domovské v době, kdy zákon vešel v platnost, nemohou žádného vlivu míti na to okolnosti jiné, ve stížnosti vzpomnuté.

Poněvadž není sporu o tom, že otec st-lův, vlastně jeho rodiče byli občané němečtí, rozhodné jest tu řádné jejich bydliště a sice bydliště, které měli v den nabytí platnosti úst. zák., t. j. podle vyhlášky č. 492/20 Sb. v den 10. ledna 1920. Mohl by tedy st-l býti čsl. státním občanem z důvodu ustanovení § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/20 Sb. jedině tehdy, kdyby rodiče jeho v tento den (10. ledna 1920) byli měli bydliště na území Čsl. republiky. Poněvadž však není sporu o tom, že otec st-lův jakožto osoba, podle níž bydliště rodičů nutno posuzovati, vůbec se tohoto dne nedožil, tedy bydliště tu dne 10. ledna 1920 neměl, nestal se st-l čsl. státním občanem podle § 1 č. 3 úst. zák.

Č. 11.138.

Občanství státní. — Řízení před nss-em: * Dědic není jen z důvodu této své vlastnosti legitimován stěžovati si k nss-u do rozhodnutí úřadu, kterým bylo vysloveno, že zůstavitel nebyl čsl. státním občanem.

(Nález ze dne 14. března 1934 č. 17.537/31.)

V ě c: Gustav A. v O. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Jednaje o podání st-lově z 26. listopadu 1928, týkajícím se průkazu o čsl. státním občanství Dra Františka P. a jeho manželky Klotildy, rozhodl zem. úřad v Praze z moci úřední výnosem z 21. srpna 1930, že MUDr. František P. a jeho choť Klotilda v čas jejich smrti nebyli čsl. státními občany a že tudíž žádané pro ně osvědčení o čsl. státním občanství nemohlo býti býv. osp-ou v Litoměřicích vydáno, a to z těchto důvodů: a) Podle § 1 odst. 1 zák. č. 236/1920 Sb. jest nutným předpokladem státního občanství republiky Čsl. domovské právo v některé obci na území Čsl. republiky od 1. ledna 1910, kterážto podmínka v daném případě splněna není; b) § 9 téhož zák. předpokládá pak platně nabyté domovské právo v době od 1. ledna 1910 do 28. října 1918, kterýžto předpoklad rovněž není dán. Pokud pak se žadatel dovolává přijetí shora jmenovaných do domovského svazku obce Litoměřic, dlužno poukázati k tomu, že výkon usnesení obecního zastupitelstva v Litoměřicích z 27. listopadu 1918, jímž byli nezákonně přijati jako cizozemci do domovského svazku této obce, byl v základě § 102 obec. zřiz. čes. zakázán pravoplatným výměrem býv. osp-é v Litoměřicích z 21. března 1928.

V odvolání namítal st-l, že výměr osp-é v Litoměřicích z 21. března 1928, kterým byl nařízen výmaz Dra Frant. P. a jeho manželky ze seznamu příslušníků města Litoměřic, byl vydán teprve mnoho roků po smrti jmenovaných příslušníků, nikdy jim nemohl býti doručen a nemohl tedy vůči nim nabytí právní moci. Než nehledíc k tomu, dlužno přes to po rozumu § 9 zák. č. 236/1920 Sb. pozíratí na Dra Frant. P. a jeho manželku až do jejich smrti jako na čsl. státní příslušníky, ježto náležejí do skupiny osob v paragrafu tom uvedených. Úzký výklad ustanovení § 9 zák. č. 236/1920 Sb., podle něhož toto ustanovení předpokládá domovské právo platně nabyté v době od 1. ledna 1910 do 28. října 1918, není nikterak odůvodněn, neboť ustanovení § 9 cit. zák. se vztahuje na osoby, které nabyly domovského práva tam stanoveného v době od 1. ledna 1910 až do 16. července 1920.

Min. vnitra nevyhovělo nař. výnosem odvolání st-lovu z důvodů rozhodnutí zem. úřadu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 2 zák. o ss může býti st-lem jen ten, kdo tvrdí, že mu bylo protizákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu v jeho právech ublíženo. Jest na tomto tribunálu, aby z povinnosti úřední zkoumal, je-li tu tento předpoklad splněn.

Nař. rozhodnutím bylo v cestě instanční z moci úřední vysloveno, že Dr. P. a jeho choť nebyli v čas úmrtí čsl. státními občany a že tudíž žádané pro ně osvědčení o čsl. státním občanství nemohlo býti vydáno. Bylo tedy nař. výnosem v podstatě rozhodnuto toliko o otázce, byli-li Dr. P. a jeho manželka čsl. státními občany čili nic. St-l také v tom smyslu chápe nař. rozhodnutí a necháváje proto dodatek výnosu o osvědčení — důsledek to toliko zmíněného rozhodnutí — bez povšim-

nutí, brojí pouze proti výroku žal. úřadu, že Dr. P. a jeho manželka nebyli v čas svého úmrtí čl. státními občany, snaže se dovoditi pravý opak. Jest tedy na sporu toliko čl. státní občanství Dra Frant. P. a jeho manželky.

Státní občanství jest právní svazek spojující občana se státem, jehož svrchované moci jest podroben. Osoba taková, jsouc pak členem státního svazku, jest účastna všech výhod a práv, jež stát svým občanům zaručuje.

Aby mohl býti st-l legitimován ke stížnosti proti rozhodnutí, jednajícímu o státním občanství Dra P. po rozumu § 2 zák. o ss, musil by alespoň tvrditi, že jest tu určitý přímý vztah mezi státním občanstvím Dra P. a jeho vlastním státním občanstvím a že pro tento vztah porušeno bylo nař. rozhodnutím i právo na jeho vlastní státní občanství. Musil by tedy tvrditi, že rozhodnutím o státním občanství Dra P. byl sám dotčen ve svém státním občanství. Toho však st-l ani slovem nečiní, jmenovitě nenamítá, že by byl sám osobou, která by ex lege sledovala Dra P. v jeho státním občanství. Jest sice pravda, že st-l má — jak tvrdí — určitý finanční zájem na tom, aby Dr. P. byl čl. státním občanem, než pouhý takový zájem podle toho, co právě dovozeno, nestačí.

Bylo proto stížnost podle § 2 zák. o ss zamítnouti jako bezdůvodnou, poněvadž nař. rozhodnutím nebylo porušeno subj. právo st-lovo.

Č. 11.139.

Domovské právo. — Církevní věci. — Školství:
I. * Definitivní úředník židovské náboženské obce, který byl ve smyslu § 14 zák. č. 57/1890 ř. z. ustanoven zástupcem rabína, není již z tohoto důvodu definitivním duchovním ve smyslu § 10 domovské novely č. 222/1896 ř. z. — II. * Učitel židovského náboženství na veřejné škole národní, ustanovený židovskou náboženskou obcí, není definitivně ustanovenou veřejnou osobou učitelskou ve smyslu § 10 domovské novely č. 222/1896 ř. z.

(Nález ze dne 14. března 1934 č. 3067.)

V ě c: Dr. Rubín F. v M. proti zemskému úřadu v Brně o domovské právo.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zem. úřad v Brně vyslovil nař. rozhodnutím v postupu instancí, že st-l nenabyl před 1. lednem 1910 domovského práva na území města M. podle § 10 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. a to ani jako zástupce rabína ani jako učitel náboženství mojžišského. Výrok, že domovského práva před rokem 1910 nenabyl jako zástupce rabína, odůvodnil tím, že v dekretu židovské obce z 12. června 1908, kterým byl st-l za zástupce rabína jmenován, není jmenování to označeno jako definitivní a že tedy podle § 6 služ. řádu náboženské obce židovské